

'Αναζητώντας μαζί με τὸν 'Ανθία τὴν 'Αθήνα τῆς φλογερῆς του νιότης

ΛΑ-Ι-ΚΟ ΤΑΒΕΡΝΑΚΙ ΚΑΙ ΡΕΤΣΙΝΑ. ΠΑΛΙΕΣ ΣΚΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.
ΜΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΜΕ ΥΠΟΚΡΟΥΣΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΗΣ ΚΙΘΑΡΑΣ

Ὁ 'Ανθίας! Ποιὸς ἀπὸ τοὺς σημερινούς μεσάκοπους, ποὺ ἔζησαν στὸ κλίμα τῆς Ἀθήνας τοῦ 1930, δὲν θυμάται τὸ νέο τότε Κύπριο ποιητῆ, ποὺ πέταξε κατὰμουτρα στὴν κοινωνία τῆς ἐποχῆς τὰ «Σφυρίγματα τοῦ ἀλήτη», τὴν ποιητικὴ του συλλογὴ μὲ τὸ εικονοκλαστικὸ περιεχόμενον, ποὺ τὸν ἔκανε μὲ μίαν διάσημο; Τριάντα χρόνια τώρα οἱ στίχοι του ἐπιζοῦν στὰ στόματα ἐκείνης τῆς γενιάς καὶ ἡ σημερινὴ νεότης θέλει νὰ τοὺς γνωρίσει.

Ἦρθε στὴν Ἀθήνα — ἐξηντάρης πιὰ, ἀλοίμονο! — ἀλλὰ νέος καὶ ἀείζωος στὴν ψυχῇ, ἀφοῦ ὄργωσε τὰ μονοπάτια τοῦ κόσμου. Χρόνια τώρα εἶναι ἐγκατεστημένος στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἀσκεῖ τὰ δημοσιογραφικὰ ἐπάγγελμα. Ἦρθε γιὰ νὰ χαιρετίσει ἀπὸ μέρους τοῦ προοδευτικοῦ κυπριακοῦ κινήματος τὸ συνέδριο τῆς ΕΔΑ, ἀλλὰ καὶ νὰ βρεῖ τὰ παλιὰ ἀχνάρια του στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Νοσταλγία γιὰ τὸ παρελθόν, πόνος γιὰ ἀνθρώπους καὶ πράγματα.

—Τί ψάχνεις, Τεῦκρο;
Ξαφνιάζεται.
—Μὰ γιὰ τὸ Βουτοῦρά, τὸ Φιλήντα, τὸ Βέλμο, τὸ Λαπαθιώτη!..
—Πάνε αὐτοί, φύγαμε!
—Μὴ μοῦ πéis πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ κι' ἡ ταβέρνα τοῦ Δημητροῦ στὴν πλατεία Κάνιγγου!

—Εἶναι εἴκοσι χρόνια ποὺ γκρεμίστηκε...
Μελαγχολεῖ..
—Καὶ τὸ ὑπόγειο στὴν ὁδὸ Λέκκα;

—Πάει κι' αὐτό!..
—Χάθηκε, λοιπόν, ἡ Ἀθήνα ἡ δικιά μου;
—Τὴν ἔφαγε ἡ ἐξέλιξη. Ὁμως πᾶμε πιὸ ἔξω, στὶς γειτονιές. Ἴσως τὴν βροῦμε μὰ τῆς πéis μιά καλησπέρα.

Στὴν ὁδὸ Διδύμου — πάροδος Ἀχαρνῶν — εἶναι μιά μπακαλοταβέρνα μὲ καλὸ κρασί. Ἐκεῖ κατὰλήξαμε προχτὲς τὸ βράδυ κατὰ τὶς ἔντεκα.

—Λέγε τώρα, Τεῦκρο! Σ' ἀκούμε!

—Νῆσαστε καλά, μαρὲ παιδιὰ! Θάφευγα μὲ τὸν καημὸ ὅτι ἔσθισε ἡ παλιὰ ἀθηναϊκὴ ταβέρνα. Καλὰ εἶναι ἐδῶ, μ' ἀρέσει! Ἐβίβα! Σηκώνει τὸ ποτήρι μὲ τὴν κερμιπαρένια ρετσίνα καὶ τὴ ρουφᾷ μὲ ἀγαλλίαση.

—Λέγε!
Πίνει ἄλλη μιά γουλιά καὶ ἀνοίγει τὴν καρδιά του:

—Τριανταδύο χρόνια ἔχω νὰ ζῆσω στὴν Ἀθήνα. Ξέρετε τί σημαίνει αὐτὸ γιὰ μένα; Εἶναι σὰν ἕνας θάνατος πληθωρικῆς ζωῆς γιὰ τὸ ἕνα τρίτο ἐνὸς αἰῶνα. Μὰ δὲν ὑπέκυψα στὸ «θάνατο». Μετέφερα τ' «ἀλήτικὰ» μου δῆματα σὲ ἄλλους τόπους — καὶ πρῶτα πρῶτα στὴν πατρίδα μου — μετουσιωμένα σὲ ἀγωνιστικὰ δῆματα.

Ὅστόσο, θὰ σᾶς πῶ ἕνα μυστικό: Ἀκριδῶς τὴν Κυριακὴ τῆ νύχτα, προχτὲς τῆ νύχτα, βγήκα ν' ἀναζητήσω τὸν «ἀλήτη». Ἔτσι γιὰ νὰ τοῦ πῶ ἕνα «καλησπέρα» καὶ ἕνα «καληνύχτα». Τὸν ἔσαναβρήκα, παιδί στὸ κυνηγητὸ τῆς χίμαιρας, νέο στ' «ἀρνητικὰ» του ὄνειροπολήματα, ὄριμο στὸν πόνον, γέρο στὴν πείρα τῆς κοινωνικῆς δοκιμασίας. Ἀλλὰ δὲν βρήκα μὴτ' ἕνα σημάδι ἀπὸ τ' ἀχνάρια του — κι' ἄς τρα-

γουδοῦσα κάποτε αὐτὴ τὴν προσδοκία νὰ δῶ τ' ἀχνάρια του καὶ «νὰ ραντίσω μὲ δάκρυα» τοὺς δρόμους των. Τάχουν σκεπάζει μιά



Ο ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ

γιὰ πάντα τὰ δῆματα τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὸ φῶς — καί, δυὸ μέρες πρωτίτερα, τὰ ρωμαλεὰ δῆματα 15000 σπουδαστῶν. Καμμιά πικρία. Καμμιά κατὰπληξη. Οὔτε σὰν ἴσκιον δὲν ἔχουνε τὴ θέση τους οἱ «κλούμπεν» στὴν τωρινὴ μας ἐποχῇ. Ἐδῶ εἶναι ἀγῶνας, δὲν εἶν' παιγνίδι μὲ τὰ ἀγνεφα.

Κι' αὐτὸ τὸ βίωμα — αὐτὴ τὴν προσταγῇ καὶ τὴν ἐπιταγῇ τῆς σύγχρονης εὐθύνης — τὸ δέχθηκα σὰν κραδασμὸ, σὰν ἕνα τράνταγμα ἀπὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, ἀπὸ τὴν πρῶτη στιγμῇ ποὺ ἀνάπνευσα τὸ ὄξυγόνο τοῦ Β' Συνεδρίου τῆς ΕΔΑ. Ναί. Ἐδῶ καὶ παντοῦ εἶναι ἀγῶνας. Σκληρὸς καὶ ἄνισος. Μὰ κατεβαίνει ὁ ἀμείλικτος ὀδοστρωτήρας τοῦ λαοῦ. Κ' ἐξομαλύνει τὸ δρόμο τῆς ἀνόδου. Καὶ δίνει τὴν ὑπεροχῇ στὴν πρόοδο, τὴ λογικὴ καὶ τὴν ἀλήθεια, σ' αὐτὴ τὴ δραματικὴ ἀναμέτρηση τῶν δυνάμεων.

Βγαίνομε ἀργὰ ἀπὸ τὸ ταβερνάκι. Ἡ τσουχτερὴ φεγγαρόλουστη ἀθηναϊκὴ νύχτα τὸν ἐξολογιάζει.

—Ποῦ θὰ πάμε τώρα;
Κάπου ἐκεῖ στὴν διασταύρωση τῆς ὁδοῦ Λισίων μὲ τὴν ὁδὸ Ἀγίου Μελετίου εἶναι ἕνα ἄλλο λαϊκὸ ταβερνάκι, ὅπου μιά κιθάρα βογγεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δάχτυλα ἐνὸς λαϊκοῦ τεχνίτη. Κρασί καὶ φρούτα. Νέοι καημοί, καινούργιες ἀναπολήσεις. Φύγαμε τὴν ὥρα ποὺ ἡ ἄσκη τῆς νύχτας ἀγγίζει τὴν αὐγῇ. Ὁ Ἀνθίας εἶχε συναπαντήσει τὴν Ἀθήνα του...
T.B.